

slöt jag mig för att bygga en sändare i den, en s. k. mobil sändare, och nu har jag sedan något halvår varit igång rätt flitigt med den.

Vi tittar in i bilen och ser under instrumentbrädan en grålackerad plåtlåda med många rattar och några mätinstrument på frontpanelen, och bredvid hänger en mikrofon, ungefär som i en radioförsedd polisbil.

— Liksom min stationära sändare är också denna mobila sändare hembyggd, berättar hr Sandström, och nog har det gått åtskilliga timmar till planering, uppbyggnad och trimning innan jag kunde åstadkomma den första radiokontakten från bilen. Men just uppbyggnaden är bland det mest intressanta i denna mångskiftande hobby, tycker jag. Man får — och måste — lära sig åtskilligt om radioteknik genom att själv bygga sina grejor. Och planerar man förnuftigt så blir det också bra mycket billigare än att köpa fabriksbyggda apparater. Bl. a. därför att det inte finns några inhemska produkter av det här slaget. Dollar och D-mark är dyra och tull och frakter går på stora pengar. Delar till bygget finns däremot till hyggliga priser.

HÖGST 500 WATT

— Vi amatörer får lov att hålla oss på vissa bestämda våglängder inom kortvågsområdet. Vi har fått oss tilldelade vissa »band», inom vilka vi får röra oss fritt under hela dygnet. Och trafik pågår också hela dygnet, eftersom amatörerna når varann över hela jordklotet med sina i allmänhet ganska små sändareffekter. I Sverige får man använda högst 500 Watt tillförd effekt, amerikanska amatörer får ha upp till 1.000 Watt medan franska amatörer t. ex. inte får ha större effekt än 100 Watt.

KORTARE VÄGOR NÄR LÄNGRE

Från min fasta station har jag haft kontakter med både Nord- och

Sydamerikanska amatörer, med telegrafi, men den här mobila stationen har bara 25 W effekt och är avsedd enbart för telefoni, och då når man inte så långt. Mitt bästa »DX» från bilen är en tysk amatörstation.

Men jag kommer säkert att kunna utvidga gränserna för sändaren betydligt, då jag får min bilantenn för högre frekvenser. Hittills har jag enbart använt 40-metersbandet. Med kortare radiovågor når man betydligt längre, och jag skall inom kort börja sända på både 20- och 15-metersbandet.

FÖRENAR NYTTA OCH NÖJE

— Roligt? Ja det är klart, annars skulle man väl inte hålla på med det! Det är bara ett fel med radiohobbyn och det är att den är alldeles för rolig. Man offerar faktiskt alldeles för mycket av fritiden på hobbyn. Det är ett problem, som alla amatörer — och amatörers hustrur — har träffat på.

Men sedan jag fick bilsändaren klar har jag ju kunnat förena nytta och nöje — det går alldeles utmärkt att köra bil och radio samtidigt och nog förkortar bilradion de många timmarna på långa reportagekörningar för tidningen — var säker på det.

PÅ SKOLBÄNKEN

Det är kanske också bäst att tala om, att det krävs licens och tillstånd från Telestyrelsen för att få syssla med sådana här apparater. Man får lov att sätta sig på skolbänken och plugga in elementära kunskaper i radioteknik, och man måste lära sig telegrafi, så att man kan ta emot och sända 80 morsetecken per minut. Så får man genomgå »examen» inför telestyrelsens kontrollanter och först därefter utfärdas licensen och tillståndsbeviset.

Med licensen får man sin personliga stationssignal — i mitt fall SM 2 BNS. SM 2 betyder att jag är svensk och bosatt i Norrbotten eller Västerbotten, BNS är min personliga signatur i amatörradiosammanhang. Alla amatörer har sådana personliga stationssignaler för att kunna identifiera sig i ettern.

TEKNIK OCH VÄDER

— Vad vi pratar om? Ja mest blir det radioteknik, väder och högst personliga anmärkningar, och mera får man heller inte använda amatörradiosändningar till. Det är absolut förbjudet att använda amatörstationer för kommersiella meddelanden av något slag.

Säger Stig, SM2BNS, tar upp mikrofonen, trycker på en knapp och börjar med anropsvisan »...CQ, CQ, CQ förti meter foni, hallå skandinaviska amatörstationer, här kallar SM2BNS/2 mobil...»

Henrud